

RICHELLE MEAD

SÉRIE **VĚK X2**

NESMRTELNÁ KORUNA

RICHELLE MEAD

SÉRIE VĚK X 2

NESMRTELNÁ KORUNA

2014



Copyright © 2014 by Richelle Mead LLC
Translation © 2014 by Jan Netolička
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE IMMORTAL CROWN: AN AGE OF X,
vydaného nakladatelstvím Penguin, New York 2014,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský
Obálka: Emil Křížka
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v říjnu 2014

ISBN 978-80-7498-040-4

MÉMU PRÁVĚ NAROZENÉMU SYNÁČKOVÍ,
KTERÝ MI POMÁHAL PSÁT,
ANIŽ BY O TOM VĚDĚL.

Brynhild pravila: „Není určeno, abychom žili spolu: já jsem panna štítonoška a nosím přilbu společně s vojevůdci; těm chci poskytnouti pomoc a není mně líto, že budu bojovat.“

ze *Ságy o Volsunzích* v překladu L. Zatočila
(SPN Praha, Brno 1960)

*„Hugin a Munin každý den musí oblétnout obzor.
Strach mám o Hugina, zda stačí se vrátit,
však Munin mi více v mysli leží.“*

ze *Starší Eddy* v překladu Ladislava Hegera
(SNKLU, Praha 1962)

KAPITOLA 1



Electi

Mae Koskinenová patřila k elitním vojákům své vlasti. Už u přijímače vynikala natolik, že si ji vytáhli do Pretoriánské gardy, oddílu válečníků, jejichž dokonalý výcvik byl ještě posílen malým technickým zázrakem – implantátem umístěným v paži, který s využitím přirozených endorfinů dokázal zvýšit rychlost i sílu. Pak však musela tuto urozenou společnost opustit, neboť jí byl vládou přidělen zvláštní úkol. Měla se podílet na vyšetřování čehosi jen velmi málo pravděpodobného – ovšem zároveň nepříjemně skutečného. Na svět se postupně vracely nadpřirozené síly a ona najednou musela čelit zvěrstvům i zázrakům, jakým by její spoluobčané nikdy nevěřili. Mae navíc byla úplně sama. Neexistoval nikdo jiný, kdo by viděl věci, které viděla ona. Obvyčejní lidé se jí báli. Báli se jí dokonce i příslušníci armády, k níž stále patřila.

„Tak proč pořád řeším barové rvačky?“ zabručela si pro sebe.

Věděla, že skvěle oblečená odpověď stojí pár kroků za ní a snaží se jí neplést do cesty, zatímco ona právě máchla barovou stoličkou proti chlapovi, který na ni útočil s mnohem větší dávkou emocí než schopností. Židlička se rozpadla na kusy a muž s hlasitým zuchnutím bezvládně dopadl na špinavou zem. Chvilí zůstal ležet a Mae využila příležitosti, aby rychle přelétla pohledem zbytek místnosti. Naštěstí to nevypadalo, že by se některý z jeho kumpánů zrovna hrnul na jeho místo. Implantát zásoboval

Mae chemickými látkami potřebnými pro režim *bojuj, nebo uteč*, a jakkoli by si dala říct pokračování, věděla, že nejrozumnější je odtud vypadnout, dokud to jde. Prioritou jejich mise byla vždy diskrétnost, a právě teď ji zrovna nenaplňovali.

Zahodila nohu barové stoličky a obrátila se k muži stojícímu za ní. „Tak jdeme.“

Doktor Justin March – její partner a skutečná příčina rvačky – zaváhal. Chvilí se rozhodoval a nakonec vytáhl z kapsy několik bankovek místní měny a položil je na vedlejší stůl. „Omlouvám se,“ zavolal na barmana, který je naprosto omráčen nevěřicně pozoroval. Mae chytila Justina za paži a velmi rychle ho táhla ven, než někoho napadne pustit se za nimi.

„Jedna věc by mě fakt zajímala.“ štěkla na něj, jakmile byli venku. „Myslíš, že bys mohl aspoň jeden den po někom nevyjet?“

„Myslíš tu holku?“ Vypadal, že ho skutečně urazila. „Ale já jsem po ní nevyjel. Jenom jsem konverzoval, zatímco jsem čekal na drink. Jak jsem mohl vědět, že po mně ten její kolík hned vystartuje?“

Mae nic neříkala. Běželi rušnými a špinavými ulicemi. V duchu na něj byla částečně naštvaná za to, jak hloupě se snažil vymluvit. Většinu pozornosti měla ovšem upřenou na okolí a neustále hledala jakékoli známky nebezpečí. Bylo jedno, jak často cestovala ze své rodné Republiky spojené Severní Ameriky, na šokující rozdíly a často primitivní život v provinciích si zkrátka nedokázala zvyknout. Ani Nassau nebylo výjimkou. Bylo to tady jako v nějakém filmu. Ulice plné bláta, lidí, koní a drožek. Populiční prodejci hlasitě nabízeli své zboží a Mae s Justinem neustále sledovalo mnoho párů očí. Bylo jí jasné, že sem ani jeden z nich nezapadá, a to nejen díky své světlejší pokožce, ale také oblečením a celkově zdravějším zjevem. Když náboženští extremisté před sto lety vypustili do světa virus Mefistofeles, žili na Baha-

mách většinou potomci afrických přistěhovalců. Obyvatelé zemí s bohatším genetickým základem byli proti viru zjevně odolnější, ovšem tady žili lidé dlouhé generace na ostrově bez možnosti získat genetický materiál z jiných oblastí. Výsledkem bylo mnoho mrtvých a ti, kdo přežili, se museli potýkat s kainem, což byl Mefistofelův dědičný dar na rozloučenou, který svým obětem způsoboval poškození vlasů, neplodnost a astma.

Celá tahle oblast byla navíc velmi chudá a Justin s Mae museli spouště místních připadat velmi bohatí. Od příjezdu už čelili dvěma přepadením. Všechny rádoby zloděje většinou odradil už jen pohled na Maeinu odjištěnou zbraň, ovšem stále bylo dost takových, kteří považovali ženu a k tomu cizinku za snadnou kořist. Mae je vždy rychle vyvedla z omylu.

„Ale no tak, Mae,“ řekl Justin, když si uvědomil, že mu nehodlá odpovédět. „Nevyjel jsem po ní. Přece moc dobře víš, že mám trochu jiné nároky.“

Mae uvažovala, jestli jí to mělo polichotit. Za těch pár posledních měsíců práce s ním velmi dobře poznala jeho preference, pokud šlo o holky na jednu noc. Vždyť navíc byla jednou z nich. Jejich románek skončil, když jí po společné noci oznámil, že pro něj ztratila kouzlo. Zástupy žen, které přišly po ní, ji jen utvrdily v tom, jak bezvýznamnou položkou na jeho seznamu vítězství byla. Nejvíc ji vytáčelo, že snad nikdy nebyla v pozici té, kterou by někdo odmítl. Její pýcha tím velmi trpěla, ale na druhou stranu byla vděčná, že Justin z jejího života odešel tak snadno, na rozdíl od jejího předchozího přítele, jehož láska se po rozchodu proměnila v nebezpečnou obsesi.

Justin si nešťastně povzdychl. „Tak jo. Jak chceš. Co kdybychom rovnou vyrazili k Mama Orane? Třeba bych u ní mohl stihnout jeden drink, když tam budeme brzo.“

Mae ani trochu nevadilo, že ještě nejdou zpátky do mrňavého hotelového pokoje, ve kterém bylo jedinou klimatizací otevřené okno bez záclon a jediným prostředkem proti hmyzu láhev se sladkou vodou. Spíš jí dělala starosti Justinova chuť se napít, i když s tou mohla počítat.

„Myslíš, že by sis mohl aspoň na tohle nechat čistou hlavu?“ zeptala se. „Musíš zjistit, o co té ženské jde.“

Zjevně měl radost, že konečně získal její pozornost, a okamžitě se mu trochu vrátila původní profesorská nálada. „Hodně by mě překvapilo, kdybychom zjistili, že to není podvodnice. Vědmy existovaly odjakživa a nikdy k tomu nepotřebovaly nadpřirozené síly. Chytat se náznaků a vodítek a říkat lidem, co chtějí slyšet, není problém.“

Mae už skoro řekla: „Přesně tak to děláš taky, ne?“ Ale nakonec se rozhodla do něj nerýt a místo toho poznamenala: „Jako Geraki?“

Justin se při zmínce o rádoby prorokovi z jejich vlasti ušklíbl. „Věštit budoucnost a být prorokem není totéž. A on naštěstí pro nás všechny podvodník není.“

Mae si uvědomovala, jak podivný je tenhle rozhovor. Před třemi měsíci by si myslela, že se oba zbláznili. Jejich společnost prohlašovala náboženství a vše paranormální za výmysly. RUNA byla ohledně podobných způsobů ovlivňování lidí tak opatrná, že přísně kontrolovala všechny, kdo uctívali nějakou vyšší moc. Každý, kdo byl seznán nebezpečným, byl okamžitě zadupán do země. Existenci zbylých náboženských skupin země tolerovala, nicméně všechny byly pod přísným dohledem. Za jejich sledování a případné rozhodnutí o zákazu činnosti zodpovídal Justin a ostatní služebníci.

Tenhle systém se po celou dobu existence RUNA jevil velmi funkční a bezpečný až do chvíle, kdy vláda tajně priznala,

že na světě skutečně existují nevysvětlitelné síly. Justin se ocitl v jedinečném a poněkud obskurním postavení člověka, který je zároveň služebníkem a věřícím. Díky tomu byl neoficiálně jmenován do funkce vrchního vyšetřovatele nadpřirozených jevů, což byla v závislosti na úhlu pohledu pozice buď nezáviděníhodná, či zcela úžasná. Mae, která se nedobrovolně stala svědkem tolika událostí, že rovněž uvěřila v nadpřirozeno, byla jmenována jeho osobním strážcem. Většina vyšetřování zatím probíhala v relativním bezpečí a pohodlí jejich technologicky vyspělé země..., ale nyní se čím dál častěji ocitali za hranicemi, v divokém světě, jakým byl tento.

Po deseti minutách chůze byli na místě, u domu ženy, o níž zpravodajská služba RUNA tvrdila, že by mohla mít vazby na nadpřirozené síly. Dům Mama Orane hlídali dva ozbrojení hromotluci, kteří okamžitě sjeli Mae s Justinem přísným pohledem. Malý kovový implantát ji udržoval připravenou k boji již po cestě sem a pohled na tuhle novou hrozbu jí zaplavil tělo ještě větším množstvím adrenalinu a neurotransmiterů. Stačilo, aby se na ni jeden z těch chlápků špatně podíval, a měl by s ní okamžitě co dělat.

Jakmile však hlídači uviděli dřevěný vyřezávaný amulet s hadem, který Justin ráno koupil jako vstupenku na dnešní představení, pokynuli jim, aby šli dál. Skutečnost, že Mae s Justinem mají zbraně, je ani trochu nevyvedla z míry. V domě je čekala mladá žena, která od nich vybrala zbytek vstupného, tentokrát již v místní měně. Mae neznala kurz, ale když uviděla Justina předávat dívce hrst bankovek, trhla sebou, neboť v nich nemohla nevidět peníze daňových poplatníků.

Zavedli je za vyšívání závěs do prostorného obývacího pokoje osvětleného jen svíčkami. Všude byla spousta sametem potaženého starého sedacího nábytku. Mae si nejprve myslela, že svíčky

jsou jen na efekt, ale pak si uvědomila, že v pokoji žádné elektrické světlo není. Za ty peníze, co zaplatili, by spíš čekala naprostý luxus, i když tahle paní zjevně teprve začínala. Všechno v pokoji vrhalo mihotavé stíny a ve vzduchu se vznášel těžký pach kouře. Ten mohl navozovat kultovní atmosféru, ale vzhledem ke skutečnosti, že nikde neviděla jedinou mouchu, to mohl být stejně dobře jen účinný repelent. Položila Justinovi ruku na paži, aby ho zastavila, než místnost prohlédne a najde možné skryše a tajné vchody. Naklonil se k ní a tiše řekl:

„Podívej se tamhle, nejsme tady jediní z RUNA.“

Měl pravdu. Na druhé straně pokoje zabíralo dva gauče pět velmi hlasitých individuí – dvě ženy a tři muži. Smáli se a podávali si láhev vína. Jejich oblečení i téměř zdravé tváře prozrazovaly, že jsou to rovněž Gemmané, což byl termín, kterým se označovali obyvatelé RUNA. Všichni měli zrzavé vlasy a obzvláště bledou pokožku, takže patřili bezpochyby k patricijům. To byli Gemmané, jejichž předci se nemuseli účastnit prvotního programu RUNA zaměřeného na nucené genetické mísení. Výsledkem programu byla geneticky velmi bohatá populace, která měla předpoklady mnohem lépe odolávat Mefistofelovi, než bude k dispozici vakcína. Díky ní se RUNA stala dominantní zemí, jakou byla dnes. Většina Gemmanů narozených s takto smíchanými geny – říkalo se jim plebejci – měla snědou pokožku a tmavé vlasy i oči jako Justin. Patricijové, kteří se programu neúčastnili, si zachovali typické znaky své rasy, ovšem trpěli mnohými zdravotními obtížemi. Mnoho jich zemřelo na virus nebo bylo postiženo kainem. Mae byla původem Finka a představovala vzácnou výjimku, neboť byla dokonale zdravá.

Když Mae dokončila bezpečnostní prohlídku, pokynula Justinovi, aby si k ní přisedl na dvojkřeslo v rohu, ze kterého měli dokonalý výhled na celý pokoj a oboje dveře. Okamžitě si jich

všiml jeden z Gemmanů. Měl až nepřirozeně zrzavé vlasy a pokožku tak dokonale hladkou, že musel prodělat plastickou operaci, kterou se vyhlazovaly jizvy po kainovi.

„Nazdár,“ zavolal a pozvedl sklenici jako na přípitek. „*Gemma Mundi*!“

Justin kývl na pozdrav a okamžitě nasadil okouzlující úsměv, který ho snad nikdy neunavil. „Doufám, že jste si donesli vlastní,“ zavolal přes pokoj. „Ten humus, co tu prodávají, je spíš ocet než víno.“

Zrzcí zahalekali na pozdrav. „Máme ho od jednoho chlápka z Augusty,“ řekla jedna z žen. „Rýžové víno z EA. Není špatné. Dáte si?“ Začala se rozhlížet, zjevně hledala sklenici. Když žádnou neobjevila, jednoduše vzala od svého kolegy celou láhev a podala ji Justinovi. „Nedělej fóry, Roisine. S našima se přece podělíme, ne?“

„Máme svoje.“ Justin vytáhl ze saka placatku a pozvedl ji. „Rum – ten zkazit neumí.“

Ještě chvíli prázdně tlachali a pak se ti zrzaví Gemmané znovu začali bavit mezi sebou. Do pokoje se začali trousit další hosté, mnozí zjevně pocházeli ze sousedních zemí ze Střední a Jižní Ameriky. Nakonec vstoupila dvojice podnikatelů, kteří všechny Gemmany pozdravili s přízvukem typickým pro Východní alianci.

Justin se usmíval, jako by byl na VIP party, a všechno bedlivě sledoval. Když se mu však Mae podívala do tváře s ostře řezanými rysy a zamyšlenýma tmavýma očima, viděla, že se pod stíny, které mu na ni vrhaly plameny svíček, odehrává cosi mnohem zásadnějšího. Jeho bystrá mysl snad nikdy nespala, což si spousta lidí při pohledu na jeho přátelský úsměv vůbec neuvědomovala. Mae byla vychována klasickým nordským způsobem, a to znamenalo naučit se skrývat své pocity. Justin stejnou dovednost tak nějak pochytil sám a nyní ji plně využíval.

Když se k ní naklonil, řekl jí velmi tiše: „Zhruba takové složení jsem čekal, skoro žádní turisté až na ty Gemmany. V Nassau je sice lacino, ale stejné pláže najdou v Mazatlánu a tam je mnohem bezpečněji. Navíc by se nemuseli vzdávat pohodlí, na jaké jsou zvyklí.“

„Tak jestli je tam bezpečněji, to nevím,“ opravila ho Mae, protože si vybavila jejich společný výlet, který skončil bojem o holý život. „Třeba tu chtějí vidět něco nového. Nebo si trošku zariskovat.“

„Možná jo,“ souhlasil Justin. „Děčka bohatých rodičů, co se nudí. Budou mít štěstí, když se vrátí v pořádku do penzionu.“ Najednou zaměřil svůj bystrý zrak zpátky na zbytek pokoje. Mae viděla, jak do sebe vstřebává všechny výrazy tváří a útržky rozhovorů, které se dostaly až k nim. A mnohem víc. Oblečení, účesy, polohu těla, gesta... vším tím se jeho mysl doslova živila. Právě proto byl navzdory všem svým chybám jako stvořený pro práci, která má za úkol hledat sebenepatrnější stopy nebezpečných vlivů.

„Ti, co přišli poslední, jsou místní,“ pokračoval, zatímco se do pokoje hrnula skupina mužů i žen různého věku. Většina křesel a pohovek už byla obsazená, ale nově příchozí se spokojili s místem na zemi. Neustále se smáli a vesele si mezi sebou vykládali. „Přátelé nebo rodina. Tipnul bych si, že tohle je pro ně normální zábava. A tohle je určitě místní královna krásy.“

Vstoupila mladá dívka, maximálně osmnáctiletá. A přestože měla vlasy prořídlé a slabé způsobem tolik typickým pro kaina, snědou pokožku měla nádherně jemnou a bez jediného kazu. Zvedla ruce a celý pokoj ztichl.

„Vítejte, přátelé,“ řekla. I když Mae připadalo, že mluví s přízvukem, byla její angličtina čistá a hlas sladce zvonivý. „Vítejte v domě Mama Orane. Je jí ctí přivítat u sebe tak vzácné hosty.“

„Kteří dobře platí,“ zabručela Mae.

„Mama Orane je jedinečná,“ pokračovala dívka. Zatímco mluvila, přinesli dva chlapci malý nízký stolek. „Duchové a mocné bytosti, kteří nikým neviděni přišli do našeho světa, si Mama Orane vybrali za prostředníka, aby nám jejími ústy mohli sdělovat svou moudrost.“

Mae při těch slovech přešel mráz po zádech. Krátkým pohledem na Justina zjistila, že zareagoval stejně. I když jí byl svět bohů a nadpřirozena stále ještě velkou záhadou, jednu věc se už naučila. Bohové jen zřídkakdy mluví k lidem přímo. Obvykle je kontaktují prostřednictvím snů nebo nějakých prostředníků. Může být Mama Orane jedním z nich? Velmi by jim usnadnilo život, kdyby měli člověka přímo napojeného na svět bohů.

Dívka zaklonila hlavu. „Připravte se. Připravte se na zázračné a silné věci. Dokonce ani Mama Orane nikdy neví, co přijde. Odevzdává se do rukou sil z jiného světa.“ Dívka vysekla velkopolepou úklonu směrem k jedněm dveřím a do pokoje vstoupila plnoštíhlá žena středního věku. Pokožku měla stejně snědou jako dívka, která ji uvedla, ovšem její tvář hyzdilo mnoho jizev typických pro kaina. Mae neviděla, jaké má vlasy, protože ty byly schované pod rudým šátkem vyšíváním zlatou nití.

Místní sedící na podlaze ženu uznale přivítali rytmickým plácáním do stehů a hlubokým mručením: „Ma-ma, ma-ma...“

Justin se předklonil, lokty se opřel o kolena a bradu položil do sevřených dlaní. Bedlivě ženu zkoumal pohledem. Dřívější lehkomyšlnost byla ta tam. Tohle bylo vážné, tohle byl důvod, pro který vyjžděli z RUNA do provincií.

Mama Orane se postavila doprostřed místnosti a svěsila hlavu, takže se dívala do země. Její asistentka zvedla ze stolku malý bubínek a začala do něj rytmicky bušit, zatímco tlumeně odříkávala cosi v jazyce, který zněl jako francouzština. I když na ostrově

byla hlavním jazykem angličtina, před Úpadkem i po něm sem proudilo velké množství uprchlíků z Haiti.

Místní se k dívce připojili a Mama Orane se začala třást. Nejprve to mohlo vypadat, že se jen pohybuje do rytmu bubínku, ale pak se její pohyby stávaly mnohem zběsilejšími a bylo jasné, že má – nebo předstírá – nějaký záchvat. Navzdory všemu, co Mae v minulosti viděla, ještě stále podobné situace vnímala se zdravou dávkou skepse. A věděla, že Justin, který nyní málem ani nemrkal, je na tom stejně.

Mama Orane se ještě chvíli třásla a pak najednou znehybněla. Vše v místnosti rázem utichlo a bylo slyšet, jak se všichni v očekávání nadechli. Mama Orane pomalu zvedla hlavu a rozhlédla se tmavýma očima po pokoji. Pak se jí na tváři objevil tajnůstkářský úsměv. „*Bonsoir, mes petits.*“

Napětí najednou povolilo a místní propukli v jásot. „Josephine! To je naše Josephine!“

Mama Orane, která prve vešla pomalu a vznešeně, najednou vykročila a pohupovala boky jako dívka o polovinu mladší. Tímhle způsobem obešla celý pokoj, ve tváři stále stejný tajnůstkářský úsměv. Pohledem zkoumala všechny své hosty, zatímco její asistentka pokorně kráčela v uctivé vzdálenosti za ní. Nakonec se Mama Orane zastavila před jedním z mužů z EA. Její výraz se změnil z drze provokativního na nepokrytě svůdný. Když si mu vzápětí sedla na klín, naprosto ho tím zaskočila, což všechny přihlížející pobavilo.

Mluvila francouzsky, ale asistentka pohotově překládala. „Proč jsi tak smutný, zlatíčko? Pořád ti chybí?“ Mama Orane muže jemně pohladila po tváři. „Nebud' smutný. Ta si tě nezasloužila. Není pro tebe ta pravá.“

Mužův prve pobavený výraz se okamžitě změnil. „Ale je.“

Asistentka přeložila jeho slova opačným směrem a Mama Orane zavrtěla hlavou. „Ne. Bylo pro vás oba lepší, že odešla. Jen počkej, objeví se někdo jiný.“

„Opravdu?“ zeptal se a v očích se mu zaleskla nová naděje.

„Opravdu. A do té doby ti ráda budu dělat společnost já.“ Rychle ho políbila na tvář, až zrudnul, mrkla na něj a přesunula se jinam.

„Tak co?“ zašeptala Mae Justinovi, který vypadal, že na něj představení ani trochu neudělalo dojem.

„Nedávny rozchod není těžké uhádnout,“ odpověděl tiše. „Když se mu podíváš na prst, je poznat, že nosíval snubák. A sám jí hned potvrdil, že dostal kopačky.“

Mama Orane – nebo Josephine – postupovala od jednoho návštěvníka k druhému, vybírala si ovšem jen muže. Bezostyšně se všemi flirtovala a všem udělovala rady a varování týkající se milostného života. Justin už nic nekomentoval, ale Mae mu viděla na tváři, že jí zatím nevěří.

Nakonec to vyšlo tak, že se Mama Orane k Justinovi dostala až naposled. Vážně na něj shlédla, dala si ruce v bok a udělala významné ts ts ts. „S tebou ani nebudu ztrácet čas, miláčku. Tebe dokáže uhnat jen málokterá.“

Galantně se na ni usmál. „Čekal jsem na tebe.“

Nadšeně se zasmála a poplácala ho po rameni, aby se vzápětí vrátila doprostřed pokoje. Její asistentka znovu vzala do rukou bubínek a následoval další záchvat doprovázený rytmickým odříkáváním a bubnováním. Když se Mama probrala a zvedla hlavu, mluvila najednou anglicky, ovšem mnohem méně vznešeným tónem než prve jako Josephine. „Kde mám rum?“

Ti, kdo seděli na podlaze, byli doslova u vytržení. „Reynard!“

Mama Orane v podobě Reynarda nyní kráčela naprosto uvolněně a nebyl v ní prakticky žádný sex-appeal. Jako muž či žena –

Mae si nebyla jistá, co z toho – věštila budoucnost z mnoha různých oblastí. Jednou z Reynardových obětí se stala gemmanská žena, která prve nabídla Justinovi víno.

„Jak se jmenuješ?“

„Elspeth,“ řekla stydlivě.

„Nemůžeš pořád utíkat. Nakonec se budeš muset vrátit domů.“

Elspeth vzdorovitě vystrčila bradu a pokusila se zpražít malou ženu před sebou pohledem. „Nebudu! Prostě jsem s nima skončila. Nikdo mě nemůže nutit se tam vrátit.“

„To ne,“ souhlasila Mama Orane jako Reynard. „Rozhodnutí je na tobě. Budeš dál své rodiče trápit?“

Elspeth se zatřásla brada a musela odvrátit zrak. Nedokázala se dál dívat vědmě do očí. Mama Orane ji nechala být a vrátila se do středu pokoje, kde vzápětí začalo další kolo bubnování a divokého tance.

„A co tahle?“ zeptala se Mae, jejíž hlas se ztrácel v nastalém hluku.

Justin si mlčky prohlížel skupinu zrzavých Gemmanů. „Elspeth,“ řekl po chvíli. „Je to Skotka, kastářka.“ Automaticky použil hovorový výraz používaný pro patricije. „Ten kluk se jmenuje Roisin a je to Ir. Ta holka má poměr mimo kastu, proto se bojí vrátit domů.“

„Mohli by patřit k metakastě,“ připomněla mu Mae. „K té, co zahrnuje víc variant Keltů.“

„Jediné dvě metakasty si vybírají lidi s různě barevnou duhovkou. Ona má úplně hnědé oči, což znamená, že je Kaledoňanka.“ Justin zavrtěl hlavou. „Je dobrá. Fakt dobrá.“

Třetí proměna Mama Orane byla v muže, kterému ostatní říkali El Diable.

„Čert,“ řekl Justin. „Malý čertík.“

Tohle převtělení už nevyvolalo v divácích takové nadšení jako Josephine a Reynard. V pokoji se rozhostilo ticho a všichni ztuhli. Tvář Mama Orane byla chladná a prostá emocí. Rozhlédla se po místnosti a pak k úžasu všech zamířila k Justinovi s Mae. Nepředstavovala žádné fyzické nebezpečí, ale když jí Mae pohlédla do očí, její implantát se okamžitě probudil k životu. V pohledu té ženy bylo cosi neskutečně přízračného, cosi nelidského, co Mae nedokázala pojmenovat.

Ani to však nebylo tak šokující jako všechno, co se odehrálo vzápětí. Mama Orane se sklonila, takže měla oči ve stejné výšce jako oni. Když promluvila jako El Diable, prakticky jen šeptala, jako by mluvil had.

„*Electi...*“

KAPITOLA 2



Trochu jiné starosti

Justinova první reakce byla panika. Pak rozhořčení.

Tvrdili jste mi, že to bude fungovat! Tvrdili jste mi, že mě nikdo nepozná, když udělám tohle kouzlo!

Magnus, jeden ze dvou neviditelných havranů, kteří žili v Justinově hlavě, byl rozhořčen úplně stejně. *Ale ono to fungovalo.*

Jeho kolega, Horatio, to objasnil: *Jako vždycky máš za to, že se svět točí kolem tebe. Ale El Diable nemluví o tobě.*

Rychlé zhodnocení situace Justinovi prozradilo, že havran má pravdu. Mama Orane – nebo kdo to teď vlastně je – se nedívala na něj. Její děsivý pohled byl upřený na Mae. Aby toho nebylo málo, natáhla Mama Orane ruce a vzala Maeinu hlavu do dlaní. Justin cítil, jak vedle něj Mae ztuhla, a instinktivně ji chytil za ruku a pevně stiskl. Byla to zároveň útěcha i způsob, jak ji zadržet. I když se nikdy nebránila nezávazným dotykům, na nečekанý fyzický kontakt, navíc s ženou, která vypadala, že pojídá lidské duše, nemusela reagovat nejlépe. Justin by se nedivil, kdyby Mae vzápětí tasila zbraň.

„*Cave bellum electi,*“ zašeptala Mama Orane. Její asistentka se okamžitě objevila vedle ní, připravena překládat.

„Pozor na...“

„Vím, co to znamená,“ skočil jí do řeči Justin. Asistentka po něm střelila pohledem, ale nic neříkala a čekala, až bude její paní pokračovat.

Mama Orane se stále dotýkala Mae, která se ženě dívala tak upřeně do očí, že snad ani nedýchala. „*Cave bellum electi,*“ opakovala. „*Inveni tuum deum.*“

Mama Orane i její asistentka se odvrátily, aby doručily další moudro ze záhrobí pro změnu někomu jinému. Mae začala znovu dýchat, ale dýchala velmi rychle a povrchově. Stále byla ztuhlá a ani na okamžik nespouštěla pohled z Mama Orane, která se mezitím věnovala dalším. Jako El Diabla dál předávala tajemná poselství v latině, která vyděšeným posluchačům ochotně překládala její asistentka. Justin ještě jednou stiskl Mae ruku a pak ji pustil, neboť věřil, že teď už na nikoho nezaútočí.

Tři proměny byl zjevně horní limit Mama Orane, protože když propustila El Diabla, přišla k sobě a vyčerpaně zavravorala. Chlapci jí hned přispěchali na pomoc a odvedli ji z pokoje za potlesku všech přítomných. Krásná asistentka se divákům uctivě uklonila a poděkovala jim, že přišli.

Justin s Mae se vrátili do penzionu. Celou cestu prakticky nemluvili, až v hale se Mae zeptala: „Takže co to teda bylo? Roztrojená osobnost? Nebo to bylo opravdové?“

„Mám strach, že to druhé.“ Mae už na společných misích viděla podivnější věci, ale Justinovi se tentokrát nechtělo událost rozebírat. Naštěstí na něj netlačila.

Mama Orane není podvodník, pomyslel si. Poznala, že Mae je jedna z vyvolených. Ale je? Morrigan se přece zbavila. Morrigan byla keltská bohyně smrti a války, do jejíhož kultu se Mae narodila. Matka ji bohyni zasvětila výměnou za čisté patricijské geny. Mae se nejen podařilo se z kultu a vlivu bohyně dostat, ale zároveň způsobila, že moc Morrigan v RUNA značně zeslábla. O všech těchto událostech teď skoro nemluvili, ale Justin věděl, že je přesvědčená, že se veškerých vazeb na nadpřirozeno zbavila, tedy kromě své práce. I on sám tomu pomalu začínal věřit.

Můžeš být vyvolený, i když nemáš svého boha, řekl Magnus. A nestaneš se vyvoleným, protože si tě nějaký bůh vybere. Bůh si tě vybere, protože už vyvolený jsi.

Definice kruhem, namítl Justin.

Vlastně ne, opáčil Horatio. A Mae vyvolená je. Není schopna to skrývat. Kdyby sis z toho všeho přestal dělat srandu a začal na sobě trochu makat, cítil bys to z ní taky.

Justin si nebyl tak jistý. *Ale z Mama Orane jsem nic necítil. Měla nějaké kouzlo?*

Je velmi schopná, vysvětloval Magnus. Tohle už dělá dlouho. Nepotřebuje kouzla, aby skryla, kým skutečně je. Navíc asi není tajemstvím, že je vyvolená, když si za styk s vyššími mocnostmi nechává platit, že.

Ona vzývala bohy? zeptal se Justin.

Ne tak úplně, řekl Horatio. Do tohoto světa se postupně dostávají i jiné bytosti.

O něčem takovém Justin ještě neslyšel. *Jako třeba?*

Jako třeba ty dvě, se kterými každý den mluvíš, řekl Horatio uštěpačně.

Justin pochopil a zamyslel se nad tím. Skutečně každý den mluvil s nadpřirozenými havrany a dělal to už čtyři roky. I když byli občas otravní, stali se tak nedílnou součástí jeho života, až ho někdy děsilo, jak je na jejich informacích závislý. Daroval mu je Ódin, severský bůh, s nímž byl Justin už nerozlučně spjatý. Zatímco Mae byla spojena se svou bohyní už od narození, Justin byl vybrán relativně nedávno, když se mu Ódin zjevil ve snu a zachránil ho před vražednými fanatiky. Aby Justin splatil svůj dluh, musel se vydat na cestu bohova učedníka. Zatím se mu ovšem dařilo vyhýbat se tomu, co od něj Ódin i havrani chtěli nejvíc – odpřísáhnout Ódinovi věrnost a stát se jeho knězem. Vykrotit se z této části dohody se ukázalo být obzvláště složité

hlavně proto, že za svou svobodu musel Justin obětovat něco, co nesmírně, nesmírně chtěl.

Ze zahloubání ho vyrušil postarší zanedbaný hostinský, který jim přinesl večeři. Už tu trčeli týden, a i když se místní jídlo dalo přežít, ceny byly absurdní. Poté co však Justin viděl na ulicích o mnoho méně lákavé alternativy, byl ochoten si připlatit, obzvláště když za něj účty platilo Ministerstvo vnitřní bezpečnosti.

Jedli relativně mlčky i proto, že Justin neustále přemítal nad událostmi dnešního dne a Mae bedlivě sledovala místnost, aby se ujistila, že jim nehrozí nebezpečí. Tohle byl pro ni normální stav. V ochranné ulitě a zároveň nebezpečná. Justin ji jen zřídka viděl zranitelnou a jedním z takových okamžiků byla jejich společná noc. A to ji vlastně ani neviděl, protože měli zhasnuto. Justin z ní ovšem tehdy cítil změnu..., jako by byla najednou jemnější. Otevřenější. Cítil z ní touhu, která ostře kontrastovala s ulitou, v níž trávila všechny ostatní okamžiky svého života. Pro Justina to byl tak prchavý a drahocenný okamžik, že často toužil ho znovu zažít, třebaže věděl, že se ho zřejmě nedočká, hlavně kvůli nebezpečnému životu, který oba vedli. Ale taky proto, že všechno, co mezi nimi bylo pěkného, dokonale zkazil.

A nejvíc kvůli tomu, že právě Mae byla nejdůležitější součástí obchodu mezi ním a Ódinem.

Byla to jedna z věcí, které se Justinovi zjevily ve snu, když se mu bůh poprvé ukázal. Ódin mu Mae označil a nazval ji ženou s korunou z květů a hvězd. Po první společné noci s ní se ještě Justin dokázal vymluvit na nepřesnou definici, ovšem Ódin mu dal jasně najevo, že jestli ještě jednou podlehne a „vezme“ si ji, bude mu muset navždy sloužit. Justin se zapřísahal, že románek s Mae skončil, a své odhodlání podpořil několika velmi ošklivými věcmi, které jí řekl. Úspěšně tak zabil všechnu touhu, kterou by k němu mohla cítit. Sice někdy litoval, že to tak dopadlo,

a nepřátelská atmosféra, kterou navodil, se mu taky nelíbila, ale vždy si připomněl, že si tak udržel svobodu.

Když bylo po večeři, odchytila si Mae jednoho výrostka ochotného doručit (za menší obnos) zprávu k nákladnímu letadlu Východní aliance čekajícímu v hangáru na místním letišti. RUNA s tímhle regionem neudržovala prakticky žádné pravidelné styky, takže pokud šlo o dopravu, využívala služeb své sesterské země. Nákladní letadla EA nebyla nic honosného, ale svůj účel plnila dobře. Jejich mise zde skončila a i Justin velmi ochotně absolvuje jeden nepohodlný let, pokud to znamená, že se vrátí do civilizace.

Když se vrátili do Justinova pokoje, Mae se uvolnila – poněkud – a konečně zasypala Justina otázkami, které ji zjevně trápily už od podivného obřadu.

„Co to všechno znamenalo?“ zeptala se, hned jak za sebou zavřela dveře. Zkontrolovala zámek a pak si sedla do křesla s rukama založenýma na prsou. „To, co říkal ten El Diabale. Rozuměla jsem jen *electi*. Předpokládám, že to znamená vyvolená.“

Justin přikývl, rovněž se posadil a hned si nalil rum. Měl dost času, aby si všechny ty podivné události a slova v hlavě rozebral, a byl rád za každý okamžik, kdy se k němu Mae nechovala nepřátelsky. „*Cave bellum electi*. Dej pozor na válku vyvolených.“

„Což znamená?“

Obrátil do sebe panáka. Už nebyl ve službě a nemusel se krotit. „Nejsem si úplně jistý.“

„Geraki říkal, že bohové hrají hru,“ připomněla mu. „Válka je trochu silnější slovo.“

To bylo dnes už podruhé, co se odkazovala na Gerakiho, a Justinovi se nechtělo o tom člověku bavit. Mae věděla, že Geraki je prorok silně angažovaný v náboženské skupině, které se úspěšně dařilo vyhýbat se všem pokusům gemmanské vlády ji odhalit.

Netušila už ovšem, že Geraki slouží Ódinovi, stejně jako neměla ponětí, jak mnoho času s ním Justin v poslední době tráví, třebaže velmi neochotně. Geraki byl totiž jeho učitelem, ovšem Mae si myslela, že ho Justin využívá jen jako informátora, což všem vyhovovalo.

„Možná je to jenom otázka úhlu pohledu,“ namítl Justin. „Třeba s námi hrají hru, ale mezi sebou válčí.“

Mae se nad tím zamyslela. „A proč by mi to potom říkala... nebo říkal? Já s tím přece nemám nic společného.“

Justin nedokázal skrýt úsměv. „Fakt ne, jo? Tak si uvědom, kde jsi.“

„Tak jsem to nemyslela. Chtěla jsem říct, že nejsem ve spojení s žádným bohem. Nemám v hlavě havrany a tak.“

Já bych se spojení s ní nebránil, řekl Horatio.

„Možná ne. Ale byla jsi stvořena jako součást oběti keltské bohyně smrti,“ připomněl jí.

Z výrazu její tváře poznal, že tohle téma se jí ani trochu nelíbí. „Tě jsem se zbavila.“

„Ale pořád jsi jednou z vyvolených, ať chceš, nebo ne. A bohové se o tebe zjevně zajímají.“ Na okamžik zaváhal. „To byla ta druhá věc, co El Diable říkal. *Inveni tuum deum*. Najdi si svého boha.“

„Já žádného boha nechci,“ řekla a zcela netypicky dala najevo, jak je tou představou podrážděná. „A nechci být ani vyvolená.“

Vyvolení. Lidé, kteří jsou jedineční a mají potenciál stát se služebníky bohů snažících se vrátit na svět a získat zpět ztracenou moc. Ani Justin nechtěl být jedním z nich, ale nemělo smysl plakat nad rozlitym mlékem. Mohl se jen dívat před sebe a najít způsob, jak to všechno přežít. Znal Mae natolik, aby chápal, že si uvědomuje totéž. Byla velmi pragmatická. Byla zvyklá jednat.

Problém spočíval v tom, že v jejich situaci se nenabízelo mnoho možností.

Večer pokročil a oni se odebrali ke své rutinní činnosti. Ke čtení. On v posteli, ona stále stejně ostražitá v křesle. Pretoriáni díky svým implantátům nespí a ona trávila noc bdělá. Justin nespal jen proto, že mu dělalo potíže utiřit neustále vířící mysl, takže se nakonec uchýlil ke svým oblíbeným sedativům a uvelebil se u hlášení týkajících se dalších případů, které mu připravilo pododdělení Ministerstva vnitřní bezpečnosti nazývané Vyšetřování kultů a sekt, zkráceně SCI. Už nebylo takové horko jako ve dne, ale aby se dalo žít, museli mít otevřené okno, a to lákalo dovnitř hejna komárů. S těmi uměli bojovat díky malým repelentům, které si přivezli z RUNA.

Justinovi se u čtení klížily oči a občas uhnul pohledem k Mae. Třebaže měla tělo stále napjaté, jako by měla každou chvíli vyskočit a bojovat, pozornost upírala k egu, na němž zřejmě četla nějaký román. Volné pramínky plavých vlasů se jí horkem a vlhkem u tváří a na krku vlnily. Justin cítil v prstech silnou touhu jí je odhrnout a dotknout se její dokonalé pokožky..., ale vzápětí si znovu připomněl, že by ho jakýkoli vztah s ní neodvratně a navěky připoutal k Ódinovi. Tahle představa okamžitě dokázala lákavé pomyšlení zapudit.

„Do prdele!“ vykřikl a posadil se. Mae se tak lekla, že málem vyskočila metr do vzduchu. Justin prve koutkem oka spatřil, jak se v pokoji cosi hýbe, a v první chvíli to měl za troufalou mūru, která jim přiletěla prozkoumat pokoj. Ale ne – pod dveřmi jim sem přilezl velký černý brouk. Velmi velký černý brouk. Justin na něj mlčky ukázal.

Mae už držela v ruce pistoli. Namířila, ale odfrkla si: „Ten brouk?“ zeptala se nevěřicně.

„Ale velký jako kráva,“ řekl poněkud ospale. „Prostě jsem se lekl, no.“

„Tak se pěkně upokojte, Vaše lordstvo, já se o něj postarám.“ Udělala pár kroků a rozšlápla brouka těžkou botou. Když ji zvedla, oba nejprve spatřili lepkavou černou hmotu..., která se však najednou znovu zformovala do původní podoby a lezla dál. Mae zmizel úšklebek z tváře. „Co to sakra je?“

Než mohla něco udělat, vyplivl brouk na dřevěnou podlahu kapku zeleného slizu, který krátce zakouřil, vpil se do podlahy a zanechal za sebou spálený flek. Mae rychle brouka znovu zašlápla, ale ten se znovu stejným způsobem vrátil mezi živé.

„Mae, dívej se!“

Pod dveřmi do pokoje přilezli další dva brouci. Pak třetí. Mae je začala s nulovým efektem zašlapávat, a kdyby celá situace nebyla tak děsivá, vypadala by u toho téměř komicky. Brouci lezli dál do pokoje a i tihle brzy vyplivli na podlahu zelenou kyselinu. Když se pod dveřmi objevili další dva, obul si Justin boty a připojil se k Mae.

„Co to je?“ téměř vykřikla. Zkusila novou strategii a právě jednoho brouka doslova rozmazávala po podlaze sem a tam. Bylo to stejně neúčinné jako cokoli jiného.

„Ty si jako fakt myslíš, že to vím, jo?“

„Jsi přece expert na věci, které nejsou z tohoto světa!“

„Tak v tomhle případě už víš tolik, co já. Zjevně nejsou z tohoto světa. Do prdele!“

V pokoji už bylo brouků víc než deset a stále přilézali další. Justinovi ulpěl na botě onen zelený sliz. Nedostal se sice až na kůži, ale bota utrpěla značnou škodu. Justina se najednou zmocnila odporná představa, jak mu brouci lezou po celém těle. Oba s Mae už měli potíže zvládat jejich nápor, takže společně

ustoupili a vyskočili na postel. Malí černí vojáčci ukázněně pochodovali proti nim jako nějaká armáda.

Hodila by se mi vaše moudrost, oznámil Justin havranům.

Musíš dýkou, řekl Horatio.

Jakou dýkou?

Tou, kterou máte u sebe.

Justin se rozhlédl a pomohl Mae odkopnout několik příslušníků černé bojové linie. „Dýka,“ řekl nahlas. „Jaká dýka?“

„Moje dýka?“ zeptala se.

Sjel jí pohledem k botě, a spatřil, že se v ní cosi kovově leskne. „Jo! Vezmi na ně tu dýku.“

Zamračila se, ale nehádala se a okamžitě tasila dýku ze skryté pochvy. Byla to zbraň i umělecké dílo v jednom, nádherná práce s jantarovou rukojetí. Mae ji vyměnila za pistoli, kterou až doteď držela v pravé ruce, krátce se podívala pod sebe a seskočila z postele. Protože brouci už vylézali nahoru, bylo na podlaze poměrně hodně místa. Justinovi se nelíbilo, že je na brouky nyní sám, ale nevzdával se. Zvedl pokrývku a prudkým třepnutím jich relativně hodně poslal zpátky na zem. Nemusel se ovšem bránit dlouho, protože brouci se vzápětí obrátili a začali postupovat proti Mae.

Jdou po ní, uvědomil si.

Postřeh, poznamenal Horatio suše.

Ale Mae už byla připravená a s pozoruhodnou rychlostí a přesností získanou tréninkem, přirozeným talentem a znáso-benou implantátem probodla prvního brouka. Čepel se zabodla přímo mezi krovky a tvoreček se roztříštil na černé kousky, které zůstaly nehybně ležet. Povzbuzena úspěchem Mae opakovala totéž s dalšími a čepel její dýky pokaždé přesně zasáhla cíl. Ani jednou neminula. Brouci se k ní však rychle blížili a Justin seskočil z postele a odkopával ty, které nestačila probodnout. Úplně ztra-

til pojem o čase. Nakonec se oba rozhlédli kolem sebe a neviděli už nic, co by se pohybovalo. Mae dál držela dýku připravenou k ráně a ještě několik vteřin zkoumala pokoj bedlivým pohledem. Nakonec ji spokojeně schovala do boty.

Justin kopl do zbytků hmyzu, které nyní pokrývaly celou podlahu. „Myslíš, že nám tu někdo půjčí koště?“

Vyčerpaně zavrtěla hlavou. „Tady to asi bude... hele!“

Ukázala ke dveřím a Justin na poslední chvíli zahlédl, jak se pod nimi mihlo cosi černého. Mae k nim s pozoruhodnou rychlostí přiskočila a prudce je otevřela. Justin jí byl v patách a na chodbě našel posledního černého brouka. Tenhle ovšem lezl směrem od nich. Mae už měla v ruce dýku, ale Justin ji chytil za paži, než stačila brouka probodnout.

„Počkej,“ řekl. „Ty nechceš vědět, kam leze?“

Jejich oči se střetly. Nastal jeden ze vzácných okamžiků, kdy mezi nimi nebyla žádná zášť. Ve vzduchu spíš hořel plamínek souznění, společného cíle a porozumění. Nezáleželo na tom, jak dramatický je jejich vztah. Mae byla jedinou osobou, která skutečně chápala, co se děje, a pro Justina to znamenalo mnohem víc než všechny možné nepřijemnosti, které musel při práci s ní překousnout.

Bez jediného slova se vydali za broukem po schodech dolů. Na chodbě a v hale bylo několik lidí, ale nikdo si jich nevšímal. A Justin tušil, že jeden brouk tu taky nikoho z míry nevyvede.

Nejsmutnější na tom je, že ani pro mě to není to nejděivnější, co jsem kdy v životě dělal, pomyslel si.

Ani náhodou, přitakal Horatio.

Venku už padla tma, ale ulici a brouka na ní dostatečně osvětlovaly různé elektrické i plynové lampy.

Justinovi se vybavila Panama. Za ty téměř čtyři roky života v exilu, který si vysloužil hlášením, v němž priznal existenci

nadpřirozena, se naučil provincie nenávidět. Čím víc ovšem nyní cestoval za hranice RUNA, tím víc si Panamy vážil. Tam by byly i v noci ulice plné pochybných existencí a všudypřítomných gangů bojujících o nadvládu nad danou částí města. Pokud jste s nimi nebyli na válečné stezce, mohli jste se i po setmění pohybovat ulicemi relativně bezpečně, neboť gangy zajímali jen členové jiných gangů. Tady byly ulice zlověstně tiché a prázdné. Normální lidé byli doma a ukládali se ke spánku. Ti, kdo byli venku, s největší pravděpodobností hledali nějakou snadnou oběť.

Mae s Justinem si nikdo nevšímal. Snad proto, že se pohybovali s jasným cílem a odhodlaně. Asi po deseti minutách se Mae zastavila, protože uslyšela řev. Chytila Justina a zataáhla ho ke stěně nejbližšího domu. Pak se postavila mezi něj a blížící se lidi. Pistoli měla tasenou, ale Justin si nevybavoval, kdy ji vytáhla. Ovanula ho vůně jabloňových květů, vůně jejího parfému – ostrý kontrast ke scéně, která se odehrávala před nimi.

Tahle pouliční bitka s nimi neměla nic společného, stejně jako s nikým z nic netušících turistů. Bylo to jen mezi dvěma místními. Křičeli na sebe a chodili kolem sebe a hledali odvahu zaútočit jako první. Kolem postávali jejich přátelé a pár diváků zvědavých na skutečnou rvačku. Podle toho, co Justin z dálky pochytil, šlo o nějakou ženu.

Konečně jeden z mužů toho druhého udeřil pěstí do obličeje a škrtl příslovečnou zápalkou. Oba se do sebe pustili a brzy se svalili na zem. Přihlízející jásali, zatímco ti moudřejší se snažili oba muže od sebe odtrhnout. Celá akce trvala snad jen minutu, ale Mae odmítala Justina pustit, dokud oba stále ještě křičící soupeři i jejich obecnstvo nevyklidili scénu.

Bohužel stejně tak vyklidil scénu i jejich brouk.

Mae cosi finsky zaklela, ale Justin si mezitím uvědomil, že to tady zná. „Myslím, že vím, kam šel,“ řekl a ukázal prstem.

Zvedla oči, aby se podívala, kam ukazuje, a když spatřila dům Mama Orane, uslyšel Justin, jak zatajila dech.

„No a proč ne?“ zeptal se Justin. „Dává smysl, aby nadpřirozený útok pocházel od jediné osoby, o které tady víme, že má s nadpřirozenem styky.“

Šli ještě kousek dál a pak se zastavili přímo proti domu. Mae přimhouřila oči a s pistolí stále v ruce si ho bedlivě prohlížela. Za okny se svítilo a před domem přecházel hlídač.

„Ale proč?“ zeptala se. „Jestli nás chtěli zabít, mohli to udělat, když jsme byli tady, ne? Prostředky na to rozhodně mají.“

„Zabít tebe,“ opravil ji Justin. „Ti brouci šli jenom po tobě. Mě nepoznala. A kdyby tě zajímalo, jak to...“

„Ty tam!“

Hlídač si jich všiml a přeběhl přes cestu. Samopal se mu přitom téměř komicky houpal u boku. Mae zaujala ochranný postoj před Justinem a namířila na muže pistolí. Tomu několik vteřin trvalo, než si to uvědomil a pomalu se zastavil.

„Ani o krok dál,“ varovala ho Mae.

„Ty,“ opakoval. „Ty jsi *electi*. Pojď se mnou. Můžeš jí pomoci. Můžeš jí pomoci.“

„Komu pomoci?“ zeptal se Justin.

„Mama Orane. Prosím. Je na tom špatně.“ Muž měl ve tváři strach a smutek a upíral prosebný pohled střídavě na Justina a na Mae.

„Myslím, že není nebezpečný,“ řekl Justin.

Mae se rozhodla souhlasit a pomalu vykročila za hlídačem do domu, i když celou dobu držela v ruce pistolí.

Uvnitř vstoupili doprostřed obřadu plného bubnování, rytmického odříkávání a zběsilého třesu, prakticky stejného, jaký tu už jednou zažili. Až na to, že tam, kde prve všichni slavili a jásali, bylo nyní jen napětí a smutek. Hlídač je provedl kolem

davu hostů, který netvořili jen turisté, ale zjevně také vystrašení přátelé a sousedé. Così rychle řekl francouzsky a uvolnil jim cestu ke schodišti na druhé straně pokoje. Krátce se ohlédl, aby se ujistil, že Justin s Mae jdou stále za ním, a vyběhl po schodech do druhého patra, kde bylo konečně poznat, kam jdou peníze návštěvníků. Moderní nábytek, elektřina, technika, podle gemmanských standardů sice zastaralá, ale tady hotový výstřelek moderního světa. Justin by si nejradši vše prohlédl mnohem detailněji, ale jeho pozornost vzápětí upoutala ložnice, v jejímž středu stála postel zasypaná květinami.

A na ní Mama Orane.

Justin cítil, jak se mu sevřel žaludek, když spatřil krev na ženiných šatech. Pro Mae bylo násilí denním chlebem, ale on si na něj nikdy nezvykl. Kdosi Mama Orane velmi pečlivě ovázal břicho, obvazy už ale byly nasáklé krví řinoucí se z rány pod nimi. Pleť měla popelavě bledou, tvář zalitou potem a nepřítomně se dívala nad sebe.

„Pomozte jí,“ prosil muž, který je sem přivedl.

„Potřebuje doktora,“ řekl Justin.

„Poslali jsme pro něho,“ řekla dívka sedící vedle lůžka. Byla to ona krásná asistentka. „Mezitím jsem se o ni postarala. Ošetřila jsem jí ránu a už jsem odříkala snad všechny modlitby a zazpívala písně.“

Mae se ušklíbla. „Modlitby a... to je jedno. Co se stalo? Někdě ji střelil?“

„Bodl,“ řekla asistentka. „Ta zrzavá žena, co jste ji tu viděli.“
Zeptej se, čím ji bodla, přikázal Justinovi Magnus.

„Jakým nožem?“ zeptal se Justin.

Asistentka ukázala dlaněmi asi čtyřicet centimetrů. „Dýkou. Stalo se to strašně rychle – skoro jsem to ani neviděla. Ta dýka

vypadala, jako by na ní byli brouci. Seděli jsme dole na večeri a ona byla pryč, než...“

„Brouci?“ skočila jí Mae do řeči.

Dívka přikývla. „Jako zlatí brouci.“

Justin a Mae si vyměnili krátký pohled. Než kdokoli stačil něco říct, Mama Orane se pohnula a dívka i hlídač ztuhli. Mama Orane několikrát zamrkala a pak se jí podařilo upřít pohled na Justina s Mae.

„V...vítejte, *electi*,“ řekla. U rtů se jí objevil pramínek krve.

To patřilo nám oběma. Tentokrát mě poznala, řekl Justin havranům.

Umírá, řekl Magnus. *Ti, kdo opouští tento svět, mají ostřejší smysly. Vidí i skrz moc, která tě až doteď skrývala.*

Asistentka zjevně uvažovala stejně jako hlídač. „Uzdravíte ji?“ zeptala se s nadějí v hlase.

Mama Orane jen udělala nesouhlasné *ts*. „To není jejich úkol. A stejně je pozdě.“ Chtěla ještě něco říct, ale dělalo jí to potíže. Asistentka jí dala napít vody. „Oni nepřišli za tebou?“

„Přišli.“ Mae znovu mrkla ke krvácející ráně. „Ale jinak.“

„Nezlobte se.“ Mama Orane polkla a zavřela oči. „Přišli si pro mě a já jsem vás prozradila. Označila jsem vás. Byla jsem neopatrtná, ale ne tak moc, jako když jsem se tady předváděla. El Diable mě vždycky varoval, ale já jsem ho neposlouchala. Nic jiného si nezasloužím.“

Obrovitý hlídač vzlykl.

„Kdo to byl?“ zeptal se Justin. „Komu slouží?“

Mama Orane znovu otevřela oči. „Nevím. To je jedno. Jsou to *electi* a konají vůli svého pána.“

„Bohové chtějí vyvolené přetáhnout k sobě, získat je na svou stranu,“ řekl Justin. „Proč by se je... nás pokoušeli zabít?“

„Protože ne každého *electi* je možné z... z...“ Dostala záchvat kašle, který zastavil až další doušek vody. „Získat. Pro boha je pak lepší služebníka jiného boha zabít. *Electi* prostě likvidují konkurenci.“

„Válka vyvolených,“ řekli Justin s Mae, neboť oba náhle pochopili.

„Jasně, my se totiž strašně nudíme,“ zabručel Justin.

„Služte co nejlépe svému bohu,“ řekla Mama Orane teď už velmi slabým hlasem. „Neboť ostatní budou sloužit svým.“

Mae už chtěla něco říct a Justin byl přesvědčen, že se chtěla jako vždy ohradit, že žádného boha nemá. Zjevně si to ale rozmyslela, zarazila se a pak místo toho řekla: „Musíte odpočívat, než přijde doktor.“

„Mně už žádný doktor nepomůže.“ Mama Orane zavřela oči a znehybněla tak, že si Justin myslel, že je mrtvá. Najednou je znovu prudce otevřela a upřela na něj. „Ale možná bys mi mohl pomoci dostat se k bohům.“

Justin nevěděl, jak to myslí, ale v tom se ozval Magnus: *Nech to na mně*. Havran se zarazil a pak neochotně dodal: *Jestli ti to nevadí*.

Můžeš, řekl Justin. Než si stačil uvědomit, s čím to vlastně souhlasil, ucítil ostrou bolest v hlavě, která ho zasáhla pokaždé, když ho havrani opouštěli. Mama Orane vytřeštila oči a tvář se jí najednou rozzářila. Téměř to vypadalo, že by se mohla zázračně uzdravit. Pak však vydechla a znovu znehybněla. Všechno kolem ní jako by pohaslo. Její asistentka se rozplakala a zabořila tvář do hlídačova ramene. I ten nepokrytě plakal.

Justin cítil, že se mu Magnus vrátil do hlavy. *Hotovo*, řekl havran.

Maeiny zelenomodré oči si prohlížely Mama Orane se směsí smutku a opovržení. „Tohle by se v RUNA nestalo.“

Justin věděl, že má na mysli smrt bez lékařské péče, ale v hlavě měl události, které ženině smrti předcházely: vyvolení s cílem sloužit svým bohům, co nejlépe bojují proti sobě. „Mám pocit, že tohle se v RUNA bude dít častěji, než se nám bude líbit.“ Dotkl se Mae na paži. „Pojď. Jdeme domů.“

KAPITOLA 3



Otázka bezpečnosti

Institut pro kreativní a experimentální myšlení byl už třetí školou, na kterou Tessa Cruzová chodila. A kdyby se počítala i velmi krátká anabáze na jedné státní škole, byla to její čtvrtá od příjezdu do RUNA před několika měsíci. Tentokrát si ovšem poprvé vybrala sama a Justin z toho nebyl ani trochu nadšený. „Připadá mi to jako místo, kde vychovávají politické disidenty,“ okomentoval její rozhodnutí. Když se pak dozvěděl, jakým způsobem se ve škole učí, byl vytočený ještě víc. Jeho sestra se mu vysmála, neboť znala skutečný důvod jeho rozhořčení. „Kdysi totiž učil,“ připomněla Tesse a zvedla oči v sloup. „Takže čeká, že všichni budou spořádaně sedět v lavici a hltat každé učitelovo slovo přesně jako jeho bývalí studenti.“

Tessa tomu věřila, ale zároveň tušila, že za Justinovou averzí k její nové škole je ještě něco jiného. Justin měl vždycky pocit, že má vůči Tessině otci dluh za to, jaké se mu od něj dostalo pomoci během jeho čtyřletého exilu v Panamě. Usoudil, že nejlepším způsobem, jak tenhle dluh splatit, je vzít Tessu – kterou měl za až příliš chytrou a talentovanou pro život v provincii – s sebou do RUNA a dát jí potřebnou dávku gemmanského vzdělání a kultury. Podle podmínek studentského víza musela chodit do školy a věděla, že podle Justina ji na život v civilizovaném světě nejlépe připraví jen „normální“ gemmanské vzdělání. Hrozně

ráda by mu udělala radost, ale na druhou stranu jí bylo jasné, že se pro ni klasické studijní programy nehodí.

Tesse se takhle nová škola líbila hlavně proto, že si mohla dělat, co chce. Filozofie celého institutu byla prostá. „Kreativní hlavička“ si vždycky najde cestu, jak dosáhnout svého. Takové hlavičce lze zároveň věřit, že projde všemi standardizovanými testy, které byly povinné ve všech školách, ať již státních nebo soukromých, a to s tak vysokým skóre, že tím neutrpí pověst institutu. Studentům, kterým se to nepodařilo, bylo slušně naznačeno, že by měli odejít.

A tak byly Tessiny dny rozděleny na dvě různé části. Polovinu času měla relativně volno a mohla pracovat na projektech ve společenských i přírodních vědách, které si sama vybrala. Druhou polovinu si nechávala na přípravu na testy, což znamenalo nekonečné hodiny nad vzorovými otázkami a případně konzultace s lektory.

Nejdůležitější ovšem pro ni bylo, že se k ní všichni chovali úplně normálně. Za tohle byla škola velmi dobře placena. Občas se na ni někdo zvědavě podíval, ale většina učitelů byla ohledně jejího původu velmi pragmatická. Pocházet z provincie bylo mnohem méně podstatné než peníze a vliv, kterých bylo třeba, abyste se na školu dostali. Jakmile jste tam byli, na ničem dalším nezáleželo. Její spolužáci sice nedostali zapláceno, aby ji mezi sebe přijali, nicméně v podstatě fungovali na stejném principu. Jestliže je žákyně školy, zasloužila si to. Většinou si jí nevšíмали. Nejvíce se uchytila teorie, že je dcerou nějakého významného velvyslance Panamy a že vlastně může být užitečné ji znát.

„Měla by sis sehnat nějakého experta, moje milá.“

Tessa zvedla hlavu. Byla stočená do klubíčka na obřím nadýchaném polštáři na podlaze (kreativní hlavička přece nepotřebuje klasickou lavici) a prolétala pohledem hlavní titulky na čtečce.

Mluvila k ní žena jménem Clarissa (kreativní hlavičky mohly jednat se svými učiteli jako rovný s rovným a tykat jim). Měla dozor nad studenty pracujícími na projektu.

„Pořád děláš na té analýze médií?“ zeptala se Clarissa.

„Ano.“

RUNA byla zaplavena médii a pro Tessu byl právě tohle po příjezdu z Panamy asi největší kulturní šok. Z hlediska infrastruktury prakticky na světě neexistovalo nic srovnatelného s telekomunikacemi, zábavou a množstvím dat, které proudily gemmanským prostorem a byly neustále k dispozici všem občanům. Zároveň byly provázány s většinou jejich každodenních činností. Ale Tessu víc šokovalo něco jiného. V její zemi bylo nemyslitelné, aby člověk dával veřejně k dispozici informace o svém soukromém životě, a ona navíc vyrostla v klasické rodině z vyšších vrstev, které žily téměř klášterním způsobem. Gemmané naopak jako by toužili podělit se o každíčkou součást svého soukromí, o názor na všechno, a zároveň hltali stejně informace od jiných, zejména celebrit a veřejných osob. Nic z toho nebylo cenzurováno a Tessa žasla, jaká svoboda v tomhle oceánu informací vládne. Jedna věc však prolínala všemi oblastmi – obdiv a loajalita k RUNA a životu v ní.

Právě ta fascinace ji přiměla zkoumat posedlost téhle země sebou samou a roli, kterou ve vytváření jejího obrazu hrají média. Tessa si tenhle výzkum vybrala sama a nebylo to poprvé, co jí Clarissa radila, aby si k sobě vzala nějakého odborníka.

„Vím, že spoustu informací pro svůj výzkum získáváš přímo ze streamu.“ Clarissa mluvila velmi vlídně. „Ale jestli chceš skutečně pochopit, jak se všechno odtamtud,“ Clarissa ukázala ven z okna, „dostává sem,“ a ukázala na monitor, „měla by sis promluvit s někým, kdo v tom hraje zásadní roli.“

„Jako třeba s kým?“

Clarissa pokrčila rameny. „Se spoustou lidí. S nějakým vydavatelem, novinářem, ředitelem. My se tady snažíme plně podporovat reálnou zkušenost se světem. Mohla bys jít k někomu na praxi, stínovat jeho práci a zjistit, jak celý ten proces funguje.“

„Copak by o mě někdo stál?“ zeptala se Tessa, jako by se jí do toho nechtělo.

Clarissa byla neoblomná. „Moje milá, jsi studentkou Institutu pro kreativní a experimentální myšlení. Sem posílají své děti někteří z nejdůležitějších a nejvlivnějších lidí v zemi. Když nabídneme některého z našich studentů na praxi, všimne si toho spousta lidí. Kancelář pro praxe je o patro níž. Většina nabídek je určena pro třetí stupeň, ale výjimečný student druhého, jako jsi ty, tam určitě taky něco najde. Klidně tam můžeš zajít hned, stejně už skoro končíme. Podej si žádost a uvidíš, co bude.“

Tessa neměla moc důvodů odmítnout a kancelář našla snadno. Byla to malá místnůstka hned vedle velké kanceláře, kde se řešila většina každodenních záležitostí. Když vstoupila, našla před sebou stát malou frontu v podobě dvou jiných studentů. Mladík před ní byl vysoký a štíhlý, s jasně plavými vlasy. Když se na ni otočil, bylo jí z jeho světlé pleti a modrých očí jasné, že je to kastář. To nebylo nijak překvapivé, protože kastáři – neboli patricijové, jak si rádi říkali – se často vyskytovali v nejvyšších kruzích a z těch tahle škola velmi zásadně čerpala. O chvíli později si Tessa s překvapením uvědomila, že ho zná. Jeho druhý pohled jí prozradil, že i on ji poznal.

„Tesso?“ zeptal se.

Zalovila v paměti. „Darius, že? Co tu děláš?“

S Dariem se seznámila před pár měsíci při návštěvě výsostného území nordské kasty. Jeho rodina sehrála překvapivou roli v jednom z Justinových případů a Darius tehdy využil Tessiných kontaktů, aby získal pomoc od Ministerstva vnitřní bezpečnosti.

Tehdy jí nijak nevyhrožoval, ale o pomoc žádal rozhodně velmi neodbytně, takže to byl pro ni velmi silný zážitek. Když ji nyní poznal, tvář se mu rozzářila.

„Chodím sem,“ vysvětloval. „Přestoupil jsem z Nordské terciální akademie, když...“ Něco málo z jeho nadšení pohaslo. „Prostě po tom, co se to na jaře všechno zvrlo. Táta už mě skoro nepoznává a všichni ostatní jsou mrtví. Bylo načase změnit působiště.“

Tessa ucítila s tímhle podivným a často velmi horečně jednajícím mladíkem soucit. Tajemný kult ho připravil o matku i o bratra a jeho otec následkem toho skončil v ústavu pro duševně choré. Darius dlouho hledal spravedlnost a Tessa chápala, že konečné odhalení příčiny celé tragédie skutečně mohlo být poslední kapkou a zároveň impulzem, aby začal znovu.

Vypadal, že chce ještě něco říct, ale sekretářka ho zavolala dovnitř. Tessa se zabavila čtením zpráv na egu, malém zařízení, kterým Gemmané komunikovali a obstarávali běžné každodenní záležitosti. Na půl ucha slyšela, jak si Darius podává žádost o praxi v jedné z mnoha vládních agentur, které měly sídlo ve Vancouveru. Když byla na řadě, chytil ji za paži.

„Nevadilo by ti... Nemáš nic proti, kdybych na tebe počkal? Potřebuju se tě na něco zeptat.“

„Já ale jdu jenom kousek na metro,“ řekla, neboť se jí vybavily ne úplně příjemné vzpomínky na jeho poslední prosbu.

„Stačí mi chvilka, slibuju.“

Upřímnost v jeho očích rozpustila její zbývající obavy. Kromě toho bylo nepravděpodobné, že by byl zapleten hned ve dvou vražedných kultech. Souhlasila, že si s ním promluví, a pak přistoupila k pultu, aby podala žádost. Dariovi šlo o plnohodnotnou praxi, Tessa však nic tak časově náročného nepotřebovala. Podala si žádost o rozhovor s osobností z některého z oborů, které

jí navrhla Clarissa, a případně o možnost pár dní stínovat něčí práci, aby pochopila, v čem spočívá. Celý proces byl zdoluhavý, a jakmile Tessa zadala potřebné informace, řekla jí sekretářka, že vše předají spolupracujícím agenturám a dají jí vědět.

Darius na ni čekal venku, jak slíbil. Opíral se o cihlovou zeď. Škola stála ve východní části centra Vancouveru, daleko od mnohem větších obchodních a vládních budov, ovšem stále dost blízko ruchu velkoměsta. Byl červenec, prostředek léta, ale ani jeden z místních nejteplejších dní nebyl nic v porovnání s horkem a vlhkostí, v nichž Tessa vyrostla. Tenhle rozdíl jí ale nevadil. Nebyli tu komáři a ona se tolik nepotila, dokonce ani na přímém slunci.

„Nepřijel jsem změnit jenom sebe,“ řekl jí Darius po cestě na stanici metra. „Jsem tady kvůli opravdové změně. Pro všechny.“

Přímo před nimi projela souprava a Tessa počkala, až dozní její hluk, než odpověděla: „Jak to myslíš?“

„Chci sloužit naší zemi,“ vysvětloval. Na svých dlouhých nohou kráčet rychleji než ona, ale brzy se přinutil zpomalit a počkal na ni. „Když jsem viděl, co dokázali ti tví přátelé z vnitřní bezpečnosti, jak zneškodnili tu sektu, uvědomil jsem si, že tohle chci dělat. Chci taky bojovat na té správné straně.“

„Ty chceš pracovat pro Ministerstvo vnitřní bezpečnosti?“ zeptala se skoro vyděšeně.

„Možná. A jestli ne přímo tam, tak pro něco podobného. Ani si nejsem jistý, co bych vlastně mohl dělat. Právo. Politiku. Jenom vím, že musím zaklepat na ty správné dveře. Proto jsem si byl zažádat o praxi. Snažím se někde uchytit, ale není to jednoduché. O tyhle fleky je zájem.“

„Podle Clarissy – to je moje učitelka – si kreativní hlavičky můžou vybírat.“

Darius se ušklíbl. „Jo, stejně jako všichni studenti třetího stupně z místních elitních škol. Konkurence je velká.“

Na zastávku metra došli právě v okamžiku, kdy se objevil vlak. „Ten je můj,“ řekla.

Darius posmutněl. Zjevně nepřišel se svou otázkou dost rychle. Na okamžik se zamyslel, pokrčil rameny a pokynul jí, ať nastoupí. „Pojeď s tebou.“

„Ale já jedu na předměstí,“ varovala ho. Předpokládala, že Darius bydlí na studentských kolejích někde v centru.

„To nevádí. Prostě se pak vrátím.“ Byl čas, kdy se vraceli z centra ti, kdo končili v práci dřív, a Tessa s Dariem se museli protlačit k oknu. „Takže mě napadlo,“ pokračoval, „že bys mi mohla pomoci. Máš na vnitřní bezpečnosti známosti. Třeba bys mi mohla pomoci sehnat tam praxi.“

O to mu jde? Zavrtěla hlavou. „Neřekla bych, že tam mám známosti. Pracuje tam ten chlap, co u něj bydlím.“ Popisovat vztah s Justinem pro ni vždycky bylo trochu divné. Těžko se lidem vysvětlovalo, že získala studentské vízum jako součást splátky Justinova dluhu jejímu otci, když vlastně ani sama nevěděla, proč skončil v exilu v Panamě.

„Jo, ale určitě tam někoho zná, ne?“ Darius se k ní naklonil a oči se mu leskly nadšením. „Stačí mi, kdyby se trochu přimluvil. Na vnitřní bezpečnosti, ale klidně i někde jinde. Kdekoli, kde bych mohl něco dokázat. Ty jsi nikdy nic takového dělat nechtěla? Pomáhat své zemi... teda provincii?“

Ani ne. Neustále se měnící vláda v Panamě nebyla zrovna něco, co by v Tesse probouzelo oddanost a důvěru. Ano, jako mnoho jiných si i ona přála, aby její země získala potřebnou stabilitu a obyvatelé některé výhody a radosti každodenního života běžné v RUNA nebo EA. Za celou dobu, co tady žila, ji nikdy nenapadlo, že by dívka jako ona mohla v něčem takovém hrát

významnější roli. Dokonce i teď se spokojila s rolí pozorovatele života kolem sebe, místo aby se ho nějak aktivně účastnila.

Jenomže i tentokrát ji Darius částečně nakazil svým nadšením. Možná to bylo proto, že skutečně cítila, že chce své zemi pomáhat z potřeby konat dobro, ne ze slepé oddanosti, kterou tak často viděla u ostatních obyvatel RUNA.

„Zeptat se můžu,“ řekla nakonec. „Ale nic ti neslibuju.“

Znovu ji obdařil svým nakažlivým úsměvem a ona zjistila, že mu odpovídá stejně.

Když byl nyní Darius spokojen, obrátil pozornost od sebe k Tesse. K jejímu překvapení se prakticky neptal na Panamu. Většina lidí, kteří se ji snažili lépe poznat, začínala rozdíly mezi oběma zeměmi. Nemohla jim to mít za zlé, protože to byl nejnadhší začátek rozhovoru. Daria ale jako by ani tak nezajímalo, odkud je, spíš kým je a kým by chtěla být. Nejvíc ho zajímalo, proč byla v kanceláři, kde se vyřizují praxe, a když mu vysvětlila podstatu svého projektu, byl naprosto u vytržení.

Zapovídali se tak, že se Darius dokonce zeptal, jestli by nemohl v Cherrywoodu vystoupit s ní a doprovodit ji až domů. Tessa ucítila takové to nervózní sevření vnitřností, které měla vždy, když se ocitla tváří v tvář situaci zcela odlišné od všeho, v čem vyrostla. Přestože akceptovala skutečnost, že vztahy mezi oběma pohlavími jsou zde mnohem volnější, vždy se úplně zarazila, když o ni projevil nějaký chlapec zájem. Ne že by se to stávalo nějak často. Když už k tomu ovšem došlo, okamžitě se jí vybavila zděšená tvář její matky.

Až pak ji napadlo, že je možná Darius tak posedlý a cílevědomý, že jí to nabídl jen proto, aby případně mohl potkat Justina. To ji uklidnilo, protože takový pragmatismus jí za prvé vyhovoval a za druhé byl Justin ještě v práci.

Darius s ní šel až ke dveřím, ale k jejímu překvapení se ani nepokusil nechat se pozvat dál.

„Tak ještě jednou díky,“ řekl. „Fakt... hodně to pro mě znamená. A taky mi bylo fajn.“ Rozpřáhl ruce a rozhlédl se. „Udělat něco takového doma, tak si připadám divně. Myslím jako bavit se takhle s plebejkou. I když jde o obchod, lidi se takhle moc...“

Jeho koktání přerušil ohromný chlap, který prudce vrazil do Tessy a přimáčkl ji na stěnu domu. Chtěla vykřiknout, ale náraz byl tak prudký, že jí vyrazil dech a ona nebyla schopna vydat ani hlásek. Vzápětí jí ústa překryla silná ruka a na krku ucítila hrot čehosi ostrého.

„Ani se nehni,“ zavrčel neznámý hlas. „Kurva, nehýbej se. A ty taky, kluku. Jeden z vás pípne, a probodnu jí krk.“

Nehrozilo, že by se Tessa pohnula. Byla úplně ztuhlá strachem. A soudě podle Dariova vyděšeného výrazu se ani on k ničemu nechystal.

„Vytáhni ego,“ řekl chlap. „Pomalů.“

Tessa poslušně udělala, co po ní chtěl. Vytáhla zařízení z kabelky a podávala mu ho na otevřené dlani.

„Odemkni dveře.“

Namířila ego na panel u dveří a namačkala číselnou kombinaci, kterou se identifikovala a deaktivovala elektronický zámek. Zároveň jí něco napadlo. Mohlo by se jí podařit rychle zadat kód pro volání o pomoc?

Ostrý hrot se jí zabořil trochu silněji do hrdla. „Jenom odemknout,“ řekl ten muž. Zjevně uhodl, co má v úmyslu.

Poslechla a muž přikázal Dariovi, aby šel první. Když pak vešel s Tessou, zabouchl za sebou. Tessa horečně uvažovala, co udělat. Domáci

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!